

Šiandiena

Dar jam nė kojos vidun įkelti nespėjus, pakvimpa bėda. Atvykėlis nirčiai užtrenkia visureigio dureles ir nė neatsigręždamas dirstelėti, ar smulkutė, akiniuota žmonelė tipena iš paskos, nudrožia per automobilių stovėjimo aikštelę. Vos tik jis pasiekia stiklines dvivėres registratūros duris, žvilgsnį kaipmat nusu-ku į kompiuterio ekraną. Svarbiausia — nežiūrėti užpuolikiui į akis. Kai po dvylika valandų kasdien praleidi su agresyviai nusiteikusiomis būtybėmis — kalbu ne tik apie šunis, — netrunki atpažinti įtampą, baimę ir priešišumą.

Skambtelėjęs varpėlis praneša, kad vyras jau įžengė į vestibulį, tačiau galvos nepakeliu. Suvedinėju septynių dienų įverčio rezultatus į duomenų bazę. Prieš savaitę mums atvežė vokiečių aviganių mišrūną Taisoną. Nuo tada jį ir stebime; atkreipiau dėmesį į konfliktišką naujoko elgesį su kitais šunimis, katėmis ir žmonėmis — bet ko gi dar tikėtis iš narkomanų irštą saugojusio keturkojo? Pasitaiko manančių, kad tokius šunis kaip Taisonas derėtų užmigdyti jų pačių labui, bet aš neabejoju — sugrąžinsime jam visavertį gyvenimą. Praeitį neturėtų nulemti ateities.

— Kur tas prakeiktas šuva?

Vyras užsikniaubia ant registratūros stalo, atkiša smakrą. Veidas prakaulus, įdubusiais skruostais, išraižytas neapykantos raukšlelių. Ant siaurų pečių kabo per didelis odinis švarkas, o džinsai vos laikosi ant klubų. Tipas veikiausiai dar nė penkiasdešimties nesulaukęs, o gal ką tik įžengęs šešton de-

šimtin, tačiau matyti, kad gerokai vėtytas ir mėtytas. Turbūt laiko kovinės veislės šunį. Mažas žmogelis — didelis automobilis. Ir šuo. Nieko keista, kad netveria noru susigrąžinti šunišką vyriškojo pasididžiavimo tąšą.

— Kuo galėčiau padėti? — atsisuku ir apdovanoju jį šypsena.

— Noriu atsiimti šunį. Kaimynas matė, kaip mums nesant namie aplink trynėsi inspektorius. Jie pasiėmė šunį iš galinio kiemo. Tučtuojau jį gražinkite.

— Jis vardu Džekas. Penkiametis Stafordšyro bulterjeras, — į priimamąjį įpūškuoja akiniuotoji žmona.

Juodos tamprės ties keliais pasmukusios, lūpos kruopščiai padažytos, žilstantys plaukai suglostyti į uodegėlę.

— O kuo jūs vardu? — dėmesį vėl nukreipiu į jos vyrą.

— Garis. Garis Fulertonas, — nė nedirstelėjęs į sutuoktinę išpyškina šuns šeimininkas.

Žinau, apie ką jie kalba. Džeką atvežė prieš keturias dienas. Dešinė vargšelio akis buvo aklinau užtinusi, lūpa įplėšta ir kruvina, o kairė ausis taip sumaitota, kad veterinarui teko pusę pašalinti. Šunelis grūmėsi kovoje ir, sprendžiant iš kūne likusių randų ir žaizdų snukyje, toli gražu ne pirmoje. Savininkas veikiausiai ką tik ištrūko iš policijos areštinės. Greičiausiai paleistas už užstatą ir laukia šaukimo į teismą.

Mano šypsena išblėsta.

— Deja, niekuo padėti negalime.

— Žinau, šuo čia, — neatlyžta Fulertonas. — Neturite teisės jo laikyti. Niekuo nenusikaltome. Džekas įsivėlė į peštynes parke, ir tiek. Galime jį atsiimti per septynias dienas. Taip man draugelis sakė.

Nusigręžiu į kompiuterio ekraną.

— Apgailestauju, bet ypatingų atvejų aptarinėti negaliu.

— Ei! — vyras persilenkia per stalviršį, siekia monitoriaus ir šį grubiai atsuka į save. — Su tavim kalbu!

— Gari... — Fulertono ranką paliečia žmona. Jis pabalta-kiuoja, bet monitorių palieka ramybėje. — Būkite gera, — moteris dirsteli į mano segimą vardo kortelę. — Džeine, meldžiu, tenorime pamatyti Džeką, įsitikinti, kad jam nieko nenutiko, tik tiek. Nenorime jokių bėdų, tik prašome parodyti mūsų mažylį.

Akinių stiklais pridengtas žvilgsnis priplūsta ašarų, bet nejaučiu jai jokio gailėsčio. Aišku kaip dieną — ji žino, kad Garis veda Džeką į šunų kovas. Gal kartkartėmis jam dėl to papriekaištauja, kaip įmanydama švelniau apšluosto kruviną šunelį drėgna flanele, bet iš esmės nė piršto nepajudina, kad padarytų tam galą — kol jos augintinis dar visiškai nesudraskytas į skutelius.

— Atleiskite, — papurtau galvą. — Išties negaliu aptarinėti individualių bylų.

— Kokių dar sušiktų bylų?! — sustaugia vyras, bet rankas nusvarina.

Kovos dvasia išgaravo. Fulertonas aiškiai supranta neturįs jokių argumentų, rékalioja tik dėl vaizdo. Blogiausia, kad jis, regis, išties myli savo šunėką. Neabejotinai didžiavosi Džeku, kai šis laimėdavo pirmąsias kovas. Tikriausiai apdovanojo jį sauja šunų skanėstų ir prisėdęs šalia ant sofos meiliai apkabino. Deja, vėliau Džekui pradėjo nebesisekti ir šeiminkui tai nepatiko; šuns nesėkmės kirto savigarbai, todėl Garis ir toliau vertė augintinį kautis vildamasis, kad jame vėl pabus kovos dvasia, ir vėl pradės sekti.

— Džeine, ar viskas gerai?

Iš koridoriaus neskubriai atžingsniuoja mano vadovė Šeila, priėjusi padeda ranką ant peties. Nusišypso Gariui ir jo

sutuoktinei, bet tvirtai suspaustos lūpos išduoda, jog girdėjo kiekvieną mūsų pokalbio žodelį.

— Mes išeiname, — tipas pliaukšteli dešiniu delnu per stalviršį. — Bet šito taip nepaliksimė.

Jis nusigręžia ir žirglioja prie išėjimo. Žmona lieka stovėti kur stovėjusi: nebyliai maldaudama gniaužo pirštus.

— Kerole, einam, — šiurkščiai iškošia Garis.

Moteris dar sekundę dvejoja, nenuleisdama nuo manęs akių.

— Kerole! — rikteli vyras, ir ji paklusniai nutipena iš paskos.

Jiedviem einant pro duris, vėl sutilindžiuoja varpelis. Skersai automobilių aikštelę abu traukia žąsele: Garis pirmas, Kerolė jam įkandin. Jei tik atsigrįžtų, bėgčiau pas ją. Surasčiau dingstį pasišnekėti akis į akį. Tas ką tik mestelėtas žvilgsnis... akys kalbėjo ne tik apie šunį.

Atsigrižk, Kerole, atsigrižk.

Plyksteli šviesos: Garis mosteli automobilio pulteliu, atplėšia reindžroverio duris. Kerolė užsiropščia ant keleivio sėdynės. Sutuoktinis kažką burbuliuoja, o ji nusiima akinius ir pasitrina akis.

— Džeine, — Šeila švelniai spusteli petį. — Gal išgerkime arbatos, ką manai?

Moku skaityti tarp eilučių: *rūpinkis Džeku, ne Kerole.*

Šeila pasuka į poilsio kambarį, tik ūmai sustoja it įbesta.

— Vaje! Pamiršau atiduoti, — atkiša voka. Ant jo užrašytas mano vardas ir pavardė: *Džeinei Hjus, gyvūnų prieglauda „Žaliosios lankos“*, — turbūt koks padėkos laiškas.

Nykščiu atplėšiu lipduką. Šeila lūkestingai stypso tarpduryje. Voke randu dukart perlenktą A4 formato lapą. Perbėgu jį akimis ir vėl sulankstau.

— Nagi? — smalsauja Šeila.

— Rašo naujieji Meizės šeimininkai. Kalaitė greitai apsi-
prato, o jie patys iš laimės devintam danguj.

— Nuostabu, — Šeila pritariamai linkteli ir dingsta poil-
sio kambaryje.

Palaukiu, kol nutyla jos žingsniai, ir pro stiklines duris
žvilgteliu į automobilių stovėjimo aikštelę. Gario ir Kerolės vi-
sureigio vietoje nūnai likęs tik tuščias kvadratas.

Vėl išlankstau popieriaus lapą ir darsyk perskaitau. Mėly-
nu tušinuku per vidurį išraitytas vienintelis sakiny:

Žinau, kad nesi Džeinė Hjus.

Kad ir kas atsiuntė šį laišką, rašo tiesą. Tikrasis mano var-
das yra Ema Vulf, o pastaruosius penkerius metus apsimetinė-
ju kitu žmogumi.

Prieš penkerius metus

Klesteliu priešais Deizę, o ji, nė žodžio netarusi, stumteli stikliuką ir nusuka akis. Draugės žvilgsnį traukia vienintelis visame sausakimšame bare laisvas stalelis netoli tualetų, prie kurio braunasi vyrukų būrys. Gale spūdinantis neaukštas pilvotas tamsiaplaukis įsiziūri įdėmiau ir niukteli šalia einančiam draugužiui. Šis sustoja, atsigręžia į Deizę, pritariamai linkteli. Bičiulė tik kilsteli antakį ir vėl pažvelgia į mane.

— Gerk! — šukteli ir parodo į stikliuką. — Vėliau pakalbėsime.

— Ir aš džiaugiuosi tave matydama.

Neklausiu, kas stikliuke. Ištuštiniu jį nė nepausčiosi, paskui siekiu Deizės stumtelėtos baltojo vyno taurės. Beveik nejaučiu vyno skonio — jį užgožia burnoje likusi anyžinio gėrimo aštruma.

— Ar gerai jautiesi, širdede?

Papurtau galvą, nuryju dar vieną gurkšnį vyno.

— Suskis Džefas ir vėl apstaugė?

— Aha.

— Mesk tą darbą.

— Lengva tau kalbėti.

— Ir išeiti perkūniškai lengva, Ema, — Deizė abiem rankom persibraukia plaukus ir švysteli juos ant pečių. Nugara nuvilnija šviesios kaskados. — Parašai prašymą atleisti iš darbo, įteiki viršininkui ir žygiuoji lauk. Gali ir didžiuoju pirštu pamojuoti — nors neprivaloma.

Dviem pintos talpos alaus bokalais nešinas vyras klubais bumbteli į mano kėdę. Iš bokalų kliūsteli alus ir permerkia kai-rį petį.

— Atsiprašau, — nejučia tarsteliu, o vyriokas nė nestabtelęs nudrožia draugeliams pavymui.

Deizė varto akis.

— Nė negalvok.

— Apie ką? — į mane nukrypsta nekaltos avelės žvilgsnis.

— Neskaityk moralų dėl atsiprašėjimo ir nelėk paskui tą tipą.

— Tarsi galėčiau taip pasielgti.

— O taip, galėtum.

Draugė trukteli pečiais.

— Na, kas nors turi tave užstoti. Gal norėtum, kad ir su tavo bosu šnektelėčiau? Kalbu rimtai — juk mane pažįsti.

Ant stalelio supypsi mobilusis; Deizė jį pabaksnoja nukramtytu nagu. Draugės vokai paryškinti meistriškai nubrėžta akių pieštuko linija, šviesūs ištiesinti plaukai žvilga, tačiau nagų odelės atšerpetojusios, raudonas lakas suskilinėjęs ir apsilaupęs. Nagai — vienintelė silpna vieta visad tobulai išblizgintuose Deizės šarvuose. Pastebėjusi, kad spoksau, ji sugniauzia pirštus į kumščius ir paslepia sterblėje.

— Ema, Džefas — apsigimęs tironas. Ėda tave nuo pat pirmosios darbo dienos ir verčia jaustis niekam tikusia.

— Žinau, bet sklinda gandai, esą jam netrukus atiteks Mančesterio biuro vadovo kėdė.

— Šitą giesmelę giedi jau trejetą metų.

— Negaliu taip imti ir išeiti.

— Kodėl? Dėl mamos? Viešpatie aukštiełninkas, Ema, gal jau metas suaugti? Tau dvidešimt penkeri! Gyvenimas tik kar-

tą duotas, nugyvenk jį kaip patinka! Trauk ją devynios, tą tavo motinėle!

— Deize!

— Ką? — Bičiulė prisipila taurę ir išmaukia. Stiklinis akių blizgesys išduoda, kad šis vyno butelis — ne pirmas. — Kas nors turi tau akis atverti, tad kodėl gi to nepadarius man? Privalai liautis paisiusi jos nuomonės. Elkis taip, kaip tau patinka. Dievaži, pabodo klausytis, kaip tąsaisi su ta nelemta šeimynėle. Jau nuo universiteto laikų virkauji ir...

— Atleisk, kad priverčiau tave nuobodžiauti. Maniau, esame draugės, — siekiu rankinės ir stojuosi, bet Deizė persiveria per stalą ir čiumpa už riešo.

— Nesielk šitaip. Ir, velniai tave rautų, liaukis atsiprašinėjusi. Sėskis, Ema.

Tūpteliu ant kėdės kraštelio. Negaliu nė žodžio ištarti. Jei prabilsiu — apsižliumbsiu. Nekenčiu žliumbti visiems matant.

Deizė nepaleidžia mano rankos.

— Suprask, ne iš džiaugsmo elgiuosi kaip kokia kalė. Tenoriu, kad būtum laiminga, štai ir viskas. Pameni, pati pasakojai, kad esi susitaupiusi pinigų trijų mėnesių atostogoms.

— Tai santaupos juodai dieniai.

— Ji jau išaušo. Siaubingai atro dai. Nagi, atėik pas mus į barą, padirbėsime kartu, kol rasi geresnę vietą. Ijėnas tave be mat priims; jam patinka raudonplaukės.

— Plaukai dažyti.

— Dėl Dievo meilės, Ema...

Telefonas suvibruoja, baro klegesius ir ūžesį perskrodžia skardūs Rihannos ir Eminemo dainos „Love The Way You Lie“* garsai.

* „Man patinka tavo melas“. (Čia ir toliau — vertėjos past.)

Deizė kilsteli ranką ir čiumpa mobilųjį.

— Lijana? Viskas gerai? — draugė užsikemša ausį pirštu ir suraukusi kaktą įdėmiai klausosi. — Supratau. Aha, atvažiuojam. Už penkiolikos minučių, tik taksi susirasim... Tinka? Gerai. Iki.

Deizė įgrūda telefoną į mažulytę delninukę ir įbeda į mane mėlynas akis. Jose šmėkšo nerimas, bet žaižaruoja ir jaudulio kibirkštėlės.

— Skambino Lijana. Ji „Pagiežoj“, *SOHO* gėjų klube, kartu su Ale. Toji žvalgosi, bene pamatys Simoną su naująja mergina.

— Velnias, — stveriu rankinę ir grėžiuosi ant kėdės atkal-tės užmesto palto.

— Ar neprieštarauji? Žinau, kalbėjome apie tavo darbą, bet...

— Nesuk galvos, — atsistuju. — Alei mūsų reikia. Keliaujam, susiraskime taksi.

Sėdime tylėdamos. Automobilis taško balas, pro šalį skrieja ryškios Londono Vest Endo rajono šviesos. Gatvės neįprastai tuščios — smarki liūtis suginė vietinius ir turistus į ir taip jau sausakimšus barus aprasojusiais langų stiklais.

Deizė pakelia akis nuo telefono.

— Šiandien jos brolio mirties metinės, pameni?

— Alės brolio?

— Aha. Skambinau jai perpiet.

— Kaip ji?

— Nusitašė kaip reikalas.

— Velniava, darbe?

— Ne, pasiprašė laisvadienio. Aptikau ją bare.

— Pastaruuju metu Alė geria be perstojo.

— Aha. Jei tik tuo metu nepersekioja Simonos, — murteli Deizė, abi susižvalgome.

Alės ir Simonos santykiai nutrūko prieš gerą mėnesį, bet sulig kiekviena diena Alė elgiasi vis keisčiau. Įsikalė galvon, esą Simona ją metusi dėl kitos, ir dabar trūks plyš stengiasi išsiaiškinti, kas gi ta mergina. Valandų valandas naršo internete ieškodama užuominų, susikūrusi keletą netikrų feisbuko paskyrų bando prisikapstyti prie Simonos ir jos draugų profilių. Artėjančių skyrybų niekas nenujautė, ką jau kalbėti apie pačią Alę, kuri ruošėsi piršlyboms. Ne vieną mėnesį taupė sužadėtuvių žiedui ir bilietams į safari Kenijoje. Būtų pasipiršusi raita ant dramblio — mėgstamiausio Simonos gyvūno.

— Štai mes ir vietoj, panelės, — pro petį mesteli taksi vairuotojas ir sustabdo automobilį priešais rausvą neoninį „Pagiežos“ ženklą.

Deizė pro stiklinę pertvarą kyšteli dešimties svarų banknotą ir atidaro dureles.

— Traukiam ieškoti Alės.

— Atsiprašau, mieloji. Dėkoju. Atleiskite.

Deizė alkūnėmis skinasi kelią per minią, susispietusią ant laiptų, o aš stengiuosi nuo jos neatsilikti. Jau prasibrovėme per knibždėlyną šokių aikštelėje pirmame aukšte, bet nei Lijanos, nei Alės ten nepastebėjome. Simonos irgi nematyti.

— Tualetai!

Laiptų viršuje atsigręžia Deizė, pamojuoja telefonu ir neria kairėn.

Šiaip ne taip iriuosi per armiją alaus bokalais apsiginklavusių, palei tualetus besibūriuojančių merginų ir pagaliau įsi-gaunu vidun.

— Oi!

Kelią užtveria stambokos, „SuperDry“ užrašu papuoštais marškinėliais ir nenusakomo dydžio džinsais apsitempusios mergužėlės tatuiruota ranka.

— Stokis eilėn.

— Atleiskit, aš tik draugės ieškau.

— Ema, eikš čia! — atsilapoja kabinos durys. Pro tarpą išvystu man mojančią Deizę. Ji apgailestaujamai pažvelgia į eilėje laukiančią moterį. — Atleiskite, mes čia krizę sprendžiame.

— Kad jas kur, tas lesbietes, — bamba toji, — nė dienos be melodramų.

Kabinoje man vietos nebelieka, todėl vidun nesiveržiu, tik nosį kyšteliu. Alė sėdi ant unitazo, susiėmusi rankomis už galvos. Abipus jos sienas ramsto Lijana ir Deizė. Kas keletą sekundžių atsilapoja durys ir į vidų plūsteli trankios hausos muzikos ritmas, kol moterys blaškosi pirmyn atgal, dairosi tuščios kabinos ir burbėdamos spraudžiasi pro mane.

— Ale, širdele, — Deizė kilsteli suknelę ir pritupia prie draugės. — Eikš, parvesime tave namo.

Alė purto galvą. Džinsų klešnės šlapios nuo lietaus, vieno sportbačio raišteliai atsirišę. Iš po marškinėlių rankovės blizga celofanas. Dar viena šviežiai iškepta tatuiruotė, tik paveikslėlio neįžiūriu.

Lijana ūmai įbedą į mane akis — tarsi pirmąkart matytų. Po pastarojo mūsų susitikimo ji spėjo persidažyti kirpčiukus rausvai. Griežta linija nurėžtų trumpų plaukų šukuosena visad atrodė baisokai, bet dabar, pažvelgus į tą rausvą dryželį ir juodus naujus, kone visą smulkų veidelį dengiančius, storarėmius

„mokslukės“ akinius, galėtum pamanyti, kad mergina užsi-
maukšlinusi motociklo šalną.

Ji trukteli pečiais ir pakreipusi ranką atsuka peliuko Mi-
kio atvaizdu puošto rankinio laikrodžio ciferblatą. Vidurnak-
tis. Lijana plasteli plaštakomis ir iškelia du pirštus. Velnias, Alė
pila jau dvylika valandų.

Nebe pirmą kartą Lijana skambina mudviem su Deize
ir prašo pagalbos. Visoms prisieina nemenkai paplušėti, kol
metrą septyniasdešimt siekiančią, devyniasdešimt kilogra-
mų sveriančią ir niršią it bulius — ypač kai išgeria — bičiulę
parvedame namo. Įprastai šį iššūkį įveikdavo Simona. Nieko
keista: Alė ją mylėjo. Kad ir kokia girtutėlė, visad pasiduodavo
mylimosios įkalbinėjimams važiuoti namo.

Sukikena dvi man už nugaros rankas plaunančios mergi-
nos. Alė kilsteli galvą.

— Ar jos iš manęs *žvengia*? Ei, kalės, ar iš manęs *žven-
giat*? — jau ketina stotis, bet Lijana tvirtai spaudžia pečius, o
Deizė gniaužia riešą, tad Alė taip ir lieka prikaustyta prie uni-
tazo.

Dirstelium per petį.

— Jos tavęs nė nemato.

— Jos žino, — Alė persibraukia pankišką skiauterę. —
Visi žino. Žvengia susiriesdami.

— Niekas iš tavęs nesijuokia, — patikina Deizė. — Žmo-
nės išsiskiria, Ale, tai normalu. Niekas tavęs nesmerkia.

— Ak, rimtai? O kodėl Džesė man padavė tik vieną bi-
lietą?

— Nes atėjai viena?

— Eik šikt, Deize, — staigiai trūktelėjusi ranką Alė išsi-
laisvina iš draugės gniaužtų, — ką tu išmanai? Per visą mielą
gyvenimą tavęs dar niekas nėra praspyręs.

— Užtat aš žinau, ką tai reiškia, — lepteliu. — Žinau, kaip skauda, ypač supratus, kad esi iškeista į kitą. Kurį laiką įtarinėjau Džeiką, bet kai jis...

— Ema! — Lijana brūkšteli pirštu sau per gerklę.

Užsičiaupk.

— Nesakau, kad ir Simona tave į kažką iškeitė, — suku uodegą, bet paukštelis jau išskrido.

Alė pašoka ir išsiveržia pro mane iš kabinos.

— Jei ji čia su ta sukrušta kale, šiandien pat išmalsiu jai snukį. Abiem galvas nurausiu. Sukruštos lesbės!

— Ale! — Deizė trepena iš paskos ir stveria ją už rankos. — Ji to neverta. Ale!

— Puikumėlis, Ema, — iš po neoninių kirpčiukų rūsčiai dėbteli Lijana. — Jau buvau beužkalbanti dantį, nuraminau, o tu vėl žibalo į ugnį šliūkštelėjai.

— Ji man nepasirodė nurimusi.

— Būtum ją ankstėliau mačiusi. Daužėsi kabinoje kaip pamišusi, mūsų vos iš klubo neišmetė.

— Atsiprašau. Nenorėjau...

Lijana prasispraudžia pro mane.

— Kaip visada, Ema.

Pagaliau drauges pamatau šokių aikštelės vidury, apsuptas žiopių. Dėmesio centre — Alė, ji baksnoja pirštu į Simoną ir man nepažįstamą merginą. Iš šonų stypso Deizė ir Lijana.

— Velnias, taip ir žinojau! — rėkia Alė. — Žinojau, kad miegi su Džema!

— Šiaip jau, — drąsiai atrėžia keliais centimetrais žemesnė ir mažumėlę lieknesnė Simona, — mudvi su Džema susijome tik po skyrybų. Nors tai apskritai ne tavo reikalas!

— Tuoį suprasį, kad dar ir kaip mano!

Alė nukreipia dėmesį į kitą merginą; ši žengia prie Simonos ir tvirta ranka apglėbia per pečius.

Naujoji Simonos draugė — kiek aukštesnė nei metro aštuoniasdešimties, trumpaplaukė, raumeninga galiūnė. Veido bruožai ryškūs, sudėjimas — lyg boksininkės, laikysena atitin-kama.

— Manai, šauniai prasisukai, ką? — drebia jai Alė. — Nu-viliojai nuo manęs Simoną.

— Nieko aš nemanau.

— Aišku, nemanai. Kiauliašūdžiai negalvoja.

Boksininkė pašaipiai vypteli.

— Atsiknisk, Ale. Tavo peزالai niekam neįdomūs, juo la-biau Simonai. Įsikalk galvon — aš jos neviliojau. Pati atbėgo.

— Nesąmonė. Mudvi laimingai gyvenom, kol pradėjai aplink trainiotis.

— Nejaugi? Anot Simos, esi pavydi, kontroliuojanti ma-niakė. Kone prie grandinės laikei ją pririšusi.

— Ar taip ir sakei? — Alė įsmeigia akis į Simoną. — Kad aš — kontroliuojanti maniakė? Po visko, ką dėl tavęs padariau? Kai mudvi susipažinom, nė stogo virš galvos neturėjai. Nė su-rūdijusio skatiko neturėjai, Simona, todėl leidau tau dykai pas mane apsigyventi. Duodavau pinigų linksmybėms klubuose. Bet ką būčiau dėl tavęs padariusi.

— Dusinai mane.

Alės akys sudrėksta nuo ašarų.

— Reikėjo pasakyti, o ne pabėgti su šita buldoga.

— Kaip tu mane pavadinai? — boksininkė nukelia ranką Simonai nuo pečių ir žengia prie Alės. — Rėžk tiesiai į akis, stora karve.

— Užsikrušk.

Lijana ir Deizė nespėja sureaguoti: Alė metasi prie konkurentės ir smogia. Kumštis režiasi Džemai į skruostą. Toji nusverdėjusi žengteli atgalios, paslysta ir išsidrebia ant alumi nutaškėtų grindų. Minia džiaugsmingai šūkauja. Akies krašteliu pastebiu apsaugininką. Vyras prie ausies spaudžia radijo stotelę ir dideliais žingsniais drožia mūsų pusėn. Deizė irgi jį pamato, mostu paragina mane padėti Lijanai — ši iš paskutiniųjų velka Alę link durų.

Susitvarkome be didelių pastangų. Euforijos apimta Alė kone skriete išskrieja iš aikštelės.

— Štai kaip reikia! — smūgiuoja į orą, skausmingai vyp-teli ir priglaudžia dešinę ranką prie pilvo.

Raginame Alę kuo greičiau dumti pro duris iš klubo, tačiau ji meta žvilgsnį atgal.

— O kur Deizė?

Mudvi su Lijana susižvalgome.

— Nepražus. Su apsauginiu flirtuoja.

— Tai bent kekšytė, — nusikvatoja bičiulė; juokas netyla iki pat taksi automobilio.